

Arrestnummer
C1 612 / 2025
Repertoriumnummer
2025 / 1385
Datum van uitspraak
23 april 2025
Notitienummer griffie
Notitienummer parket-generaal
2024/PGG/1753 2024/VJ11/756

Hof van beroep Gent

Arrest

derde kamer
correctionele zaken

2024/PGG/1753 - 2024/VJ11/756

Not.nr. KO.27.CT.000010/20

In de zaak van het OPENBAAR MINISTERIE en de burgerlijke partij

1. nr. **HET VLAAMSE GEWEST**, ON 0220.819.807,
vertegenwoordigd door de Vlaamse Regering en voor wat betreft de
administratieve afhandeling woonst kiezende bi
met kantoren te die woonplaats
kiest ten kantore van zijn raadsman mr. advocaat met
kantoor te

tegen

1. nr. RRN
geboren
wonende te
- beklaagde -

I. Misdrijfomschrijvingen en strafbepalingen – retro-akten eerste aanleg

01. Deze zaak werd oorspronkelijk ingeleid op 22 augustus 2023 bij de rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Brugge, sectie correctionele zaken, door rechtstreekse dagvaarding, hierna aangeduid als 'inleidende akte'.

De zaak werd vastgesteld voor behandeling op de zitting van 11 oktober 2023.

02. In deze inleidende akte werden de te last gelegde feiten in hoofde van de beklaagde, en de toepasselijke strafbepalingen, omschreven als volgt:

Als dader of mededader in de zin van artikel 66 van het strafwetboek;

Om de misdaad of het wanbedrijf uitgevoerd te hebben of om aan de uitvoering ervan rechtstreeks medegewerkt te hebben, of door enige daad, tot de uitvoering zodanige hulp verleend te hebben dat zonder zijn bijstand het misdrijf niet kon

B. Witwassen (tweede witwassmisdrijf): omzetten en overdragen (artikel 505, lid 1, 3° Sw.)

De zaken, bedoeld in artikel 42. 3° van het Strafwetboek, namelijk vermogensvoordelen die rechtstreeks uit het misdrijf zijn verkregen, goederen en waarden die in de plaats ervan zijn gesteld en inkomsten uit de belegde voordelen, om te zetten of over te dragen met de bedoeling de illegale herkomst ervan te verbergen of te verdoezelen of een persoon die betrokken is bij een misdrijf waaruit deze zaken voortkomen, te helpen ontkomen aan de rechtsgevolgen van zijn daden, (bij inbreuk op artikel 505 lid 1, 3° Sw.),

meer bepaald:

1. Te en/of bij samenhang elders in het Rijk, herhaaldelijk in de periode van 26 januari 2016 t.e.m. 4 september 2017,
door gelden voor een totaalbedrag van **151.450 EUR** over te boeken/over te storten (te omzetten/overdragen) naar een rekening met nummer _____ op naam van _____
en waarbij dit vermogen deels een fiscaal-delictuele herkomst heeft;
(cfr. CFI-melding d.d. 22.6.2020 en bijlage 6.6)
2. Te en/of bij samenhang elders in het Rijk, herhaaldelijk in de periode van 21 februari 2017 t.e.m. 2 maart 2017,
door gelden voor een totaalbedrag van **847.565,69 EUR** over te boeken/over te storten (te omzetten/overdragen) naar een beleggingsfonds/effectenportefeuille (_____)
en waarbij dit vermogen deels een fiscaal-delictuele herkomst heeft;
(cfr. CFI-melding d.d. 22.6.2020 en bijlage 6.6; nav. PV)
3. Te en/of bij samenhang elders in het Rijk, op 10 december 2019,
door gelden voor een totaalbedrag van **500.000 EUR** over te boeken/over te storten (te omzetten/overdragen) naar een belegging _____ op naam van _____
en waarbij dit vermogen deels een fiscaal-delictuele herkomst heeft;
(cfr. CFI-melding d.d. 22.6.2020 en bijlage 6.6; nav. PV).
4. Te en/of bij samenhang elders in het Rijk, op 14 februari 2020,

door gelden voor een totaalbedrag van **500.000 EUR** over te boeken/over te storten
(te omzetten/overdragen) naar een belegging ' op naam van

en waarbij dit vermogen deels een fiscaal-delictuele herkomst heeft;
(cfr. CFI-melding d.d. 22.6.2020 en bijlage 6.6; nav. PV.

C. Witwassen (derde witwassmisdrijf): verhelen en verhullen (artikel 505, lid 1, 4° Sw.)

De aard, oorsprong, vindplaats, vervreemding, verplaatsing of eigendom van de in artikel 42. 3° van het Strafwetboek bedoelde zaken, namelijk vermogensvoordelen die rechtstreeks uit het misdrijf zijn verkregen, goederen en waarden die in de plaats ervan zijn gesteld en inkomsten uit de belegde voordelen, te verhelen of verhullen, ofschoon hij op het ogenblik van de aanvang van deze handelingen de oorsprong van die zaken kende of moest kennen,
(bij inbreuk op artikel 505 lid 1, 4° Sw.)

meer bepaald:

1. Te en/of bij samenhang elders in het Rijk, herhaaldelijk in de periode van 26 januari 2016 t.e.m. 4 september 2017,
door gelden voor een totaalbedrag van **151.450 EUR** over te boeken/over te storten
(te verhelen/verhullen) naar een rekening met nummer op
naam van
en waarbij dit vermogen deels een fiscaal-delictuele herkomst heeft;
(cfr. CFI-melding d.d. 22.6.2020 en bijlage 6.6)

2. Te en/of bij samenhang elders in het Rijk, herhaaldelijk in de periode van 21 februari 2017 t.e.m. 2 maart 2017,
door gelden voor een totaalbedrag van **847.565,69 EUR** over te boeken/over te storten (te verhelen/verhullen) naar een beleggingsfonds/effectenportefeuille
en waarbij dit vermogen deels een fiscaal-delictuele herkomst heeft;
(cfr. CFI-melding d.d. 22.6.2020 en bijlage 6.6; nav. PV

3. Te en/of bij samenhang elders in het Rijk, op 10 december 2019,

Overwegende dat deze illegale vermogensvoordelen ex 42, 3° Sw. in hoofde van
kunnen begroot worden als de ontdoken erfbelasting berekend op het niet-
aangegeven gedeelte in de successie ten bedrage van 997.500 EUR, meer bepaald:

- 45% op de schijf tussen 0,01 – 75.000 EUR:	33.750,00 EUR
- 55% op de schijf tussen 75.000,01 EUR – 125.000 EUR:	27.500,00 EUR
- 65% op de schijf > 125.000,01 EUR:	563.225,00 EUR
Totaal:	624.475,00 EUR

VORDERT mijn ambt in toepassing van artikel 42, 3° en 43bis Sw. de
verbeurdverklaring (bij equivalent) van deze vermogensvoordelen ten bedrage van
een totaalbedrag van **624.475,00 EUR** lastens

III. Samengevat:

Overwegende dat er in toepassing van de artikelen 42, 1°, en 505, lid 6 Sw. de
verplichte verbeurdverklaring geldt van het voorwerp van de tenlasteleggingen B en
C, meer bepaald de witgewassen illegale vermogensvoordelen als voorwerp van het
misdrijf; en overwegende hierbij dat deze verbeurdverklaring niet schriftelijk dient
gevorderd te worden, doch die hierboven volledigheidshalve wordt vermeld;

Overwegende dat ingevolge de feiten vervolgd onder de tenlastelegging
sub A tevens illegale vermogensvoordelen in de zin van artikel 42, 3° Sw. heeft
ontvangen;

Overwegende dat het voorwerp van de onder de tenlasteleggingen B en C vermelde
witwasmisdrijven o.m. bestaat uit de illegale vermogensvoordelen die verbonden
zijn aan de tenlastelegging sub A en overwegende hierbij dat een dubbele
verbeurdverklaring van dezelfde vermogensvoordelen in hoofde van betrokkene
uiteraard dient te worden vermeden;

VORDERT mijn ambt, rekening houdend met het bovenstaande, in toepassing van de
artikelen 42 1°, 42 3°, 43bis en 505, lid 6 Sw. de verbeurdverklaring (uit hoofde van
de tenlasteleggingen sub A, B en C) van een totaalbedrag van minstens **624.475,00
EUR** lastens

03. Deze rechtbank sprak op **27 maart 2024** vonnis op tegenspraak uit lastens de
beklaagde, waarbij beslist werd:

Op strafgebied

Ten aanzien van

Verklaart de feiten van de tenlasteleggingen A, B1, B2, B3, B4., C1, C2, C3 en C4 bewezen.

Veroordeelt voor de vermengde feiten van de tenlasteleggingen A, B1, B2, B3, B4., C1, C2, C3 en C4:

tot een **gevangenisstraf** van **3 maanden** en tot een **geldboete** van **800,00 EUR**, zijnde **100,00 EUR** verhoogd met 70 opdecimen.

Boete vervangbaar bij gebreke van betaling binnen de wettelijke termijn door een gevangenisstraf van 15 dagen.

Verleent **uitstel** van tenuitvoerlegging wat betreft de **gevangenisstraf** voor een termijn van 3 jaar.

Ten aanzien van beklaagde wordt op grond van het artikel 42, 3° en 43bis Sw. de **verbeurdverklaring** bevolen van een vermogensvoordeel van **624.475,00 EUR** bekomen uit het misdrijf onder de tenlastelegging A.

Veroordeelt tot betaling van:

- een bijdrage van 1 maal 200,00 EUR, zijnde de som van 1 maal 25,00 EUR verhoogd met 70 opdecimen, ter financiering van het Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en de occasionele redders
- een bijdrage van 24,00 EUR aan het Begrotingsfonds voor juridische tweedelijnsbijstand
- een vaste vergoeding voor beheerskosten in strafzaken. Deze vergoeding bedraagt 58,90 EUR
- de kosten van de strafvordering tot op heden begroot op 37,69 EUR.

OP BURGERLIJK GEBIED

*Verklaart de zelfstandige vordering van **het Vlaams Gewest** ontvankelijk en gegrond.*

*Verleent dienvolgens aan het Vlaams Gewest een uitvoerbare titel tot betaling van de erfbelasting voor een totaal bedrag van **624.475,00 EUR**, te vermeerderen met de wettelijke fiscale nalatigheidsinteressen vanaf 1.08.2015.*

*Veroordeelt beklaagde tot het betalen van een **rechtsplegingsvergoeding** ten bedrage van **15.000,00 EUR**.*

II. Hoger beroep – bestreden beslissing (= beroepen vonnis) – actuele saisine – procesverloop voor dit hof

04. Tegen het vonnis op tegenspraak van 27 maart 2024 gewezen door de rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Brugge, kamer B.16, werd hoger beroep ingesteld:

- op 26 april 2024 door _____ tegen de beschikkingen, conform het neergelegde grievenformulier;
- op 29 april 2024 door het openbaar ministerie tegen _____ en dit tegen de beschikkingen op strafgebied.

05. Grievenformulier – actuele saisine:

- a. Het staat aan het appelgerecht om, in de eerste plaats op basis van de inhoud van de verklaring van hoger beroep en binnen de grenzen daarvan vervolgens op basis van de overeenkomstig artikel 204 Wetboek van Strafvordering geformuleerde grieven, de draagwijdte van het hoger beroep en dus de saisine van het appelgerecht te bepalen.¹
- b. Gelet op de inhoud van de verklaring van het hoger beroep en, vervolgens, binnen de grenzen daarvan, op basis van de overeenkomstig artikel 204 Sv. geformuleerde grieven, kunnen de draagwijdte van het hoger beroep en de saisine van dit hof als volgt bepaald:

- **Hoger beroep beklaagde:**

¹ Zie en vgl. Cass. 7 november 2017 -

navolgbaar.

- Procedure: verjaring van de strafvordering met betrekking tot de tenlastelegging A – verjaring van de zelfstandige burgerlijke vordering van het Vlaamse Gewest.
 - Schuld: appellante is ten onrechte schuldig verklaard aan de tenlasteleggingen A, B1, B2, B3, B4, C1, C2, C3 en C4.
 - Straf en/of maatregel: gezien de gevraagde vrijspraak is de appellante ten onrechte veroordeeld tot een gevangenisstraf en een geldboete. Ook de vordering tot verbeurdverklaring is ten onrechte gegrond verklaard.
 - Burgerlijke maatregel: appellante is ten onrechte veroordeeld tot betaling van de erfbelasting aan het Vlaamse Gewest. De vordering is verjaard en tevens ongegrond.
 - Andere: de appellante is ten onrechte veroordeeld tot de kosten en bijdragen van de strafprocedure en tot het betalen van een rechtsplegingsvergoeding aan het Vlaamse Gewest.
- **Hoger beroep openbaar ministerie:** volgberoep.

c. Dit hof (derde kamer) beslist in huidig arrest binnen de perken van de hoger beroepen en van de grieven zoals bedoeld in artikel 210 Wetboek van Strafvordering. In dit verband stelt het hof vast dat er geen redenen zijn om ambtshalve een grief op te werpen.

06. Na regelmatige betekening van een dagvaarding in hoger beroep werd de zaak voor de **derde kamer** van dit hof – zetelend in correctionele zaken – vastgesteld voor behandeling.²

07. De zaak werd behandeld op de openbare zitting van 12 maart 2025.

08. Het hof heeft hierbij gehoord in het Nederlands:

- de beklaagde in haar middelen van verdediging, bijgestaan door mr. advocaat te

² Zie en vgl. Cass. 20 mei 1987

Cass. 8 maart 2017

Cass. 25 januari 2012,

navolgbaar: buiten het geval van artikel 205 van het Wetboek van strafvordering, wordt de zaak bij het appelgerecht aanhangig gemaakt door de regelmatig ter griffie ingekomen verklaring van hoger beroep, zodat de dagvaarding van het openbaar ministerie om voor dit rechtscollege te verschijnen alleen tot doel heeft de partijen in te lichten over de plaats, de dag en het uur van het onderzoek van het hoger beroep.

- mr. _____ in plaats van mr. _____ beiden advocaat te
lie de burgerlijke partij HET VLAAMSE GEWEST vertegenwoordigt in haar
eis;
 - _____ substituut-procureur des Konings (gedelegeerd bij het parket-
generaal), in zijn vordering.
09. Ten opzichte van de beklaagde, de burgerlijke partij en het openbaar ministerie werd de zaak bij dit hof behandeld op tegenspraak (artikel 185 § 1 Sv.).
10. Voor dit hof zijn alle partijen vrijwillig verschenen op de zitting van 12 maart 2025 (artikelen 147 en 182 wetboek van strafvordering, zie zittingsblad van die datum).

Dit hof heeft beraadslaagd naar aanleiding van het onderzoek op de terechtzitting van 12 maart 2025, waarop de zaak inhoudelijk werd behandeld. Dit hof was daarbij uitsluitend samengesteld uit de magistraten zoals aangegeven in het proces-verbaal van terechtzitting van die datum (zie ook artikel 780 Ger. W.).³

III. Beoordeling door het hof (derde kamer)

III.A. Ontvankelijkheid hoger beroepen

11. Elk hoger beroep is tijdig en regelmatig.

III.B. Strafgebied - gegrondheid van de ingestelde strafvordering (artikel 6 EVRM)

III.B.1. Feiten – misdrijfomschrijvingen – strafbaarstelling

12. De juridische omschrijving van de te last gelegde feiten en hun strafbaarstelling – zoals vermeld in de inleidende akte – werden hoger in dit arrest (rubriek I.) vermeld.

III.B.2. Bevoegdheid

³ Een rechtszitting waarop het rechtscollege uitsluitend conclusietermijnen heeft bepaald bij toepassing van artikel 152, § 1, Wetboek van Strafvordering, is geen rechtszitting waarop de zaak werd behandeld in de zin van artikel 779 Gerechtelijk Wetboek (zie en vgl. Cass. 9 maart 2021, _____ navolgbaar).

13. De feiten, zoals omschreven in de telastleggingen A, B1, B2,, B3, B4, C1, C2, C3 en C4 zijn strafbaar met correctionele straffen. De eerste rechter was en dit hof is bevoegd om kennis te nemen van de strafvordering.

III.B.3. Verjaring – invloed wet 9 april 2024

14. De dag van het misdrijf zelf is inbegrepen in de verjaringstermijn (art. 21, lid 2 V.T.Sv. (nieuw)). Het hof verwijst naar de datum, data, periode(s) zoals aangegeven in de inleidende akte (zie hoger in dit arrest, rubriek I., randnummer 02.).
15. Het hof stelt vast dat de verschillende misdrijven, voorwerp van de inleidende akte, de opeenvolgende en voortgezette uitvoering zijn van eenzelfde delictueel opzet, zodat de verjaringstermijn een aanvang nam vanaf het laatste bewezen geachte feit (14 februari 2020), nu ook wordt vastgesteld dat tussen de verschillende feiten geen termijn is verlopen gelijk aan of langer dan de verjaringstermijn.

De beklaagde heeft de feiten gepleegd met de bedoeling de erfbelasting op de erfenis van _____ te ontlopen en te blijven ontlopen opdat deze erfenisgelden uiteindelijk onbelast zouden kunnen worden uitgegeven, gespaard en/of worden doorgegeven aan _____. Zij wou vermijden dat de erfenis van _____ op aanzienlijke wijze zou worden verminderd ten gevolge van de hoge fiscale aanslag. Zij deed dit door een reeks handelingen die allen gekenmerkt worden door ditzelfde opzet: zij gaf de geërfde kasbons/gelden niet aan in de nalatenschap van _____ vervolgens zette ze de kasbons/gelden om door ze te storten op andere rekeningen, ze te beleggen in beleggingsfondsen/effecten-portefeuilles en/of door een levensverzekering af te sluiten ten voordele van _____ waarbij de oorsprong van deze gelden verder werd verhuld.

De beklaagde gaat in conclusies voorbij aan dit identiek delictueel opzet dat nochtans zonder twijfel bij elk van de geïndiceerde strafbare feiten van de telastleggingen A, B1, B2,, B3, B4, C1, C2, C3 en C4 aanwezig is.

16. Aan het systeem van de verjaring van de strafvordering werden ingrijpende wijzigingen aangebracht door de wet van 9 april 2024 (B.S. 18 april 2024, blz. 43.755 e.v.).
17. Alle op 28 april 2024 niet-verjaarde strafvorderingen die voor de vonnisrechter aanhangig waren, kunnen principieel niet langer verjaren, terwijl alle niet-verjaarde

strafvervolgingen die zich op die datum nog in de onderzoeksfase bevonden, verjaren volgens het nieuwe verjaringsregime.

18. De verjaring van de strafvordering in deze zaak was niet bereikt op de datum van inwerkingtreding van deze wet (28 april 2024).
19. Huidige zaak werd voor berechting bij de strafrechter aanhangig gemaakt door een rechtstreekse dagvaarding (zie hoger in dit arrest, randnummer 01., waarbij de datum van aanhangmaking werd bepaald op 22 augustus 2023). De verjaring van de strafvordering loopt vanaf die datum niet langer (art. 23 V.T.Sv. (nieuw)).

III.B.4. Ten gronde: vaststellingen en beslissingen in graad van hoger beroep

III.B.4.a. Feiten en omstandigheden die redengevend/relevant worden beoordeeld in het kader van het bewijs en de schuld van de beklaagde

20. Het beroepen vonnis bevat op blz. 6 (randnummer 1) enkele feiten:

*“Op overleed Zij was getrouwd met
onder het stelsel van de wettelijke gemeenschap van goederen ingevolge
huwelijkscontract verleden op 17.12.1968. Het koppel had geen kinderen.*

*Enkele dagen voor het overlijden, nl. op werden kasbons/gelden
getransfereerd voor een totaal bedrag van 1.983.000,00 EUR van de
gemeenschappelijke rekening van het koppel
naar de rekening op naam van beklaagde.*

*In de aangifte van nalatenschap van werd voor die gemeenschappelijke
rekening een saldo van 0,00 EUR opgegeven.*

*De kasbons (of de overeenstemmende doorgestorte gelden) werden niet opgenomen in
de successieaangifte n.a.v. het overlijden van niettegenstaande de
verrichting minder dan 3 jaar voor haar overlijden plaatsvond.*

*In 2016-2017 werd een deel van het totaalbedrag (151.450,00 EUR) overgeschreven
naar een rekening op naam van en beklaagde en er werd verder belegd
in de effectenportefeuille. Vanaf december 2019 werd ingetekend op
plannen op naam van beklaagde (500.000,00 EUR) en op naam van
500.000,00 EUR).*

*Op 20.06.2018 overleed
kasbons/gelden niet opgenomen.*

Ook in die aangifte werden de

*Noch beklaagde, noch
ingediend bij VLABEL.”*

hebben een fiscaal regularisatiedossier

21. Er werden voor dit hof geen middelen of bezwaren aangevoerd tegen dit feitenoverzicht. Dit hof gaat uit van dit overzicht in de mate dat de inhoud ervan niet strijdig is met hetgeen hierna vermeld en voor zover daarin geen uitspraak wordt gedaan omtrent de schuld van de beklaagde.
22. Op basis van de bewijsmiddelen, verzameld tijdens het vooronderzoek en het onderzoek ter terechtzitting, tekent dit hof bijkomend het volgende aan:
- a. Het strafdossier bevat een kopie van de notariële huwelijksovereenkomst afgesloten tussen Ivonne opgesteld op 17 december 1968. Uit deze akte blijkt dat zij gehuwd waren “onder het stelsel van de wettelijke gemeenschap van goederen”.
 - b. was zelfstandig beenhouwer.
 - c. was officieel huisvrouw. Uit de verklaringen van de beklaagde blijkt echter dat zij volwaardig meehielp in de beenhouwerij (citaat): *“Wat waren hun professionele activiteiten? Ze hadden een beenhouwerij samen en daarnaast maakte mijn nonkel nog hespen voor andere beenhouwerijen op zelfstandige basis.”*
 - d. Er zijn geen stukken in het strafdossier waaruit blijkt dat voor zijn huwelijk met reeds eigenaar was van financiële producten, liggende gelden, enig ander betekenisvol vermogensonderdeel of onroerend goed. Evenmin zijn er stukken waaruit blijkt dat hij tijdens zijn huwelijk met goederen en/of gelden zou hebben verworven die hem buiten de huwgemeenschap zouden zijn toegekomen, zoals bv. een erfenis.
 - e. Over de herkomst van de geschonken kasbons/gelden verklaarde de beklaagde: *“Dat weet ik niet. Ik weet gewoon dat altijd 7 op 7 hebben gewerkt. Ik heb daar niet naar gevraagd.”*

- f. Het strafdossier bevat een kopie van het handgeschreven testament van
Dit testament vermeldt in de aanhef *“Ik ondertekende
de erfenis van en mij als volgt te verdelen [...]”*
- g. voormalig kantoordirecteur verklaarde over de
oorsprong van de gelden op de effectenrekening het
volgende: *“Zoals gezegd ging dit geleidelijk aan. Volgens dat er verviel, werden
de nieuwe op de effectenrekening gezet. Dit was allemaal oud kapitaal dat hij
herbelegde. Ik veronderstel dat het geld voortkwam uit zijn beroepswerkzaam-
heden als slager. Op wie de rekening stond, weet ik wel niet. Na het overlijden
van zijn echtgenote zal het op zijn naam gekomen zijn. Hij bleef klant bij mij tot
aan zijn overlijden. De regeling van de nalatenschap is via zijn notaris verlopen.
Zelf heb ik daar niets voor moeten doen. [...] Ik had geen weet welk
huwelijksstelsel het echtpaar had. Ik heb mij dat ook
nooit afgevraagd. Het is zeker niet zo dat ik zou gezeqd hebben dat de kasbons
formeel tot het persoonlijk vermogen van zou behoren. Bij
deden we niet aan vermogens- en successieplanning. Ik ging ervan uit
dat de schenking door op een wettelijke manier zou
afgehandeld worden temeer dat hij vooraf sprak van een geregistreeerde
schenking.”*

III.B.4.b. Bewijs feiten en schuld van de beklaagde

23. De beklaagde laat in essentie gelden dat de inbreuken vervat onder de
tenlasteleggingen A, B1, B2, B3, B4, C1, C2, C3 en C4 niet bewezen zijn, minstens dat
over het moreel opzet van de beklaagde twijfel bestaat. Zij houdt vol dat de
kasbons/gelden ten bedrage van 1.983.000,00 euro die op 6 december 2014 op haar
rekening zijn overgeschreven uitsluitend eigen gelden waren van
Deze kasbons/gelden vielen volgens haar buiten de huwgemeenschap
van Deze gelden waren geen
eigendom van Voor zover dat toch het geval was, was zij daarover verkeerd
ingelicht. Zij volhardt in het standpunt dat zij geen aangifte diende te doen in de
nalatenschap van
24. In het beroepen vonnis werden de inbreuken bewezen verklaard op grond van
pertinente motieven (p.6-7 beroepen vonnis.), namelijk:

“2. Uit de feitelijke toedracht, zoals blijkt uit de stukken van het dossier, blijkt dat beklagde zich bewust moest zijn van de onregelmatigheden en van het wederrechtelijk karakter van haar handelwijze.

In dat verband kan verwezen worden naar de chronologie van de feiten (schenking 5 dagen voor het overlijden) en naar de volgende verklaringen afgelegd door beklagde zelf.

"Ik denk dat _____ nog wou dat _____ nog zou weten aan wie de gelden zouden gegeven worden. _____ was toen nog bij bewustzijn. Ze was op de hoogte dat ik die gelden zou krijgen en was daarmee akkoord. Dit was ook haar wens...."

"de verdeling was de wil van

“het was de wil van Alles werd met haar besproken nadat we van bij de bank kwamen. Ze was zeker op de hoogte van de hele situatie”.

Verder heeft beklaagde ook verklaard dat samen een beenhouwerij hadden en dat ze wist dat 7 hebben gewerkt. altijd 7 op

Verder heeft beklaagde ook volgende leugenachtige verklaring afgelegd: "Zowel de bankier als mijn oom hebben mij gezegd dat de kasbons van hem waren, dat hij mij die gaf...". Dit is volledig in strijd met de verklaring van de kantoorhouder die het volgende heeft verklaard: "Het is zeker niet zo dat ik zou gezegd hebben dat de kasbons formeel tot het persoonlijk vermogen van zou behoren".

Bovendien was beklaagde ook de (financiële) vertrouwenspersoon van het echtpaar

Dit alles laat vermoeden dat beklaagde wel degelijk wist dat de geschonken gelden gemeenschappelijk waren van _____ en dat zij dienden opgenomen te worden in de aangifte van nalatenschap van _____

3. *Beklaagde heeft successiefraude gepleegd door de gelden (verzilverde kasbons) niet te vermelden in de aangifte van nalatenschap van*

Door de schenking niet te laten opnemen in de aangifte nalatenschap heeft beklaagde voor een aanzienlijk bedrag aan erfbelasting ontdoken. De geschonken gelden dienen beschouwd te worden als behorende tot het gemeenschappelijk vermogen van het echtpaar en dus voor de

*helft toebehorende aan de nalatenschap van
erfbelasting bedraagt 624.475,00 EUR.*

De ontdoken

Vervolgens werden de gelden witgewassen door ze over te boeken naar een gemeenschappelijke rekening en door ze aan te wenden voor spaar- en beleggingsproducten.

Het is duidelijk dat beklaagde van bij de aanvang de illegale oorsprong kende van de vermogensvoordelen. Beklaagde had de bedoeling de illegale herkomst over te dragen en te verbergen/verdoezelen door de verschillende transacties (stortingen op gemeenschappelijke rekening en aanwending voor spaar- en beleggingsproducten).

Door de gegevens van het onderzoek en door het onderzoek ter terechtzitting zijn de tenlasteleggingen A, B1 t.e.m. B4 en C1 t.e.m. C4 in hoofde van beklaagde bewezen.”

Deze motieven worden door het hof integraal bevestigd.

25. Het verweer uitgaande van de beklaagde is in geen enkel van zijn onderdelen van aard om het hof tot andere inzichten te brengen en voor zoveel als nodig vult het hof de overwegingen van de eerste rechter nog aan met de hiernavolgende motieven:

a. **De kasbons/gelden op de rekening met nummer**

behoorden tot de huwgemeenschap. De beklaagde verwijst naar de stukken 51 en 52 in het strafdossier. Uit deze stukken blijkt volgens de beklaagde dat de rekening met nummer _____ enkel op naam van _____ stond. Dit bewijst volgens de beklaagde dat het uitsluitend ging om eigen gelden van _____. De oorsprong van de gelden zou liggen in voorhuwelijkse eigendom die telkens door haar oom is herbelegd geworden.

Het hof is het niet eens met het standpunt van de beklaagde over het eigendomsstatuut van de geschonken kasbons/gelden.

Artikel 2.3.22 BW § 3 (artikel 1405 oud BW) bepaalt namelijk het volgende: *“Zijn ten slotte ook gemeenschappelijk, alle goederen waarvan niet bewezen is dat zij aan een van de echtgenoten eigen zijn ingevolge enige wetsbepaling.”*

Uit deze wetsbepaling volgt dat bij gebrek aan overtuigend bewijs van het eigen karakter van een goed, dit goed wordt geacht gemeenschappelijk te zijn. Het gaat om een wettelijk vermoeden zodat geen nader bewijs vereist is. Ook derden

kunnen dit wettelijk vermoeden inroepen. Bovendien worden alle gemeenschappelijke goederen en elke aangroei van het eigen vermogen geacht te zijn gefinancierd met gemeenschappelijke middelen.

Het vermoeden van gemeenschap is weerlegbaar. Tegenbewijs is mogelijk tussen echtgenoten met alle bewijsmiddelen. Ten aanzien van derden zijn de bewijsmogelijkheden beperkt. Het tegenbewijs kan enkel met de in de wet bedoelde geschriften overeenkomstig artikel 2.3.20, eerste lid BW geleverd worden. Dit artikel bepaalt namelijk dat ten aanzien van derden het eigendomsrecht van elk van de echtgenoten op een goed dat niet van persoonlijke aard is, bij gebreke van boedelbeschrijving of tegen een bezit volgens de bepalingen van artikel 3.21, bewezen wordt aan de hand van titels met vaste dagtekening, van bescheiden van een openbare dienst of vermeldingen in regelmatig gehouden of opgemaakte registers, bescheiden of borderellen door de wet opgelegd of door het gebruik bekrachtigd.

Geldsommen op een bankrekening waarvan het eigen karakter niet bewezen kan worden - ongeacht op wiens naam de bankrekening is geopend – worden beschouwd als behorend tot de huwgemeenschap. Hetzelfde geldt voor de onroerende goederen waarvoor geen verklaring van wederbelegging werd afgelegd overeenkomstig artikel 2.3.21 BW of voor goederen gevonden in een bankkluis gehuurd op naam van één van de echtgenoten, waarvan het eigen karakter niet bewezen kan worden (zie VAN DEN BERGH B. in X., Personen- en familierecht. Artikelsgewijze commentaar met overzicht van rechtspraak en rechtsleer, BW Art. 2.3.20 blz. 7 e.v., MASSCHELEIN M., GUILLAUME M.; in X., Personen- en familierecht. Artikelsgewijze commentaar met overzicht van rechtspraak en rechtsleer, BW Art. 2.3.22 – 1 - BW Art. 2.3.22, blz. 42 e.v. en de daar geciteerde rechtspraak en rechtsleer).

Uit het strafdossier noch uit de door de beklaagde bijgebrachte stukken blijkt dat de kasbons/gelden hun oorsprong kenden in eigen voorhuwelijks vermogen van [naam] zoals een voorhuwelijks erfenis, schenking of notarieel vastgelegde eigendom. De beklaagde beweert dit, maar brengt hiervan geen enkel bewijsstuk bij. Zij zou ooit gehoord hebben dat de beenhouwerij bij overlijden van [naam] terug naar diens broer zou gaan, hiervan ligt echter geen enkel objectief stuk of getuigenverklaring (anders dan van de beklaagde) voor.

De verklaring van _____ de kantoordirecteur van _____ dat hij zich herinnerde dat de gelden/kasbons afkomstig waren uit eerder belegde gelden, is aannemelijk, maar bewijst op zich geenszins dat deze eerdere gelden eigen gelden waren van _____. Wel integendeel _____ verklaarde namelijk dat hij ervan uitging dat het geld voortkwam uit de beroeps-werkzaamheden van _____ als slager. Dergelijke inkomsten zijn inkomsten die het gemeenschappelijk vermogen van de echtgenoten ten goede komen. Zelfs zo deze gelden later herbelegd werden in financiële producten die enkel op naam stonden van _____ dan nog behielden deze gelden hun gemeenschappelijk karakter.

Evenmin liggen stukken voor waaruit kan blijken dat de geschonken tegoeden afkomstig waren van latere schenkingen, legaten of een erfenis die tijdens het huwelijk enkel aan _____ zouden zijn toegekomen. Hiervan ligt niet het minste bewijs voor.

Het hof kan niet anders dan vaststellen dat het verweer van de beklaagde over het eigen karakter van de geschonken kasbons/gelden louter speculatief is en door geen enkel bewijskrachtig stuk ook maar enigszins wordt onderbouwd. Het standpunt van de beklaagde dat voor haar “alle indiciën” erop wezen dat het ging om eigen goederen van _____ mist feitelijke grondslag. Dit standpunt is ook in strijd met de eigen verklaring van de beklaagde waar zij, geconfronteerd met de vraag over de oorsprong van de geschonken gelden, dit enkel in verband kan brengen met het vele werk (7/7) van _____ n de beenhouwerij.

Gelet op het voorgaande, gelden het wettelijk vermoeden van artikel 2.3.22 §3 BW en de bewijsregels van artikel 2.3.20 BW ten volle. De fiscale overheid is immers een derde in de zin van artikel 2.3.20 BW. Het wettelijk vermoeden wordt niet op een ernstige wijze weerlegd.

Het feit dat de bankrekening _____ volgens de stukken 51 en 52 van het strafdossier enkel op naam stond van _____ is niet relevant nu geen bewijs kan bijgebracht worden van het feit dat de geldsommen op deze bankrekening/kasbons, eigen gelden waren van _____. Het wettelijk vermoeden geldt hierdoor onverkort waardoor de gelden/kasbons ook door dit hof als gemeenschappelijke goederen van het inmiddels overleden echtpaar _____ worden beschouwd.

Het materieel element van de feiten, voorwerp van de telastlegging A is bewezen.

- b. **De beklaagde had kennis van het eigendomsstatuut van de geschonken kasbons/gelden.** De beklaagde wist dat de geschonken kasbons/gelden tevens eigendom waren van _____ Het verweer van de beklaagde dat zij geen kennis had van het statuut van de geschonken effecten is ongeloofwaardig en gekunsteld.

De beklaagde verklaarde namelijk dat het de uitdrukkelijke wens was van haar stervende _____ dat deze gelden aan haar (de beklaagde) zouden toekomen. Deze uitdrukkelijke wens van _____ op haar sterfbed valt enkel te verklaren in het licht van het feit dat _____ altijd samen met _____ de beenhouwerij had opengehouden – zoals geduid door de beklaagde – en dus mee beschikkingsrecht had over de opbrengsten van hun gezamenlijke arbeid.

Deze feitelijke vaststelling correspondeert verder met het antwoord van de beklaagde op de vraag van de onderzoekers over de herkomst van de kasbons, namelijk: *“Dat weet ik niet. Ik weet gewoon dat _____ altijd 7 op 7 hebben gewerkt. Ik heb daar niet naar gevraagd.”* Uit dit antwoord blijkt dat de beklaagde zelf de herkomst van de geschonken gelden/kasbons kaderde als de vruchten van het vele werk van _____ Het thans in conclusies voorgehouden standpunt dat zij ervan uitging dat het om eigen gelden ging van _____ valt niet te rijmen met haar eerdere verklaringen tijdens het strafonderzoek en is bijgevolg ongeloofwaardig.

Zoals hoger reeds aangehaald is het argument van de beklaagde dat zij door de toenmalige kantoordirecteur van _____ verkeerd was ingelicht, evenzeer ongeloofwaardig nu deze daarover is verhoord en ontkende dat dergelijk standpunt tegenover de beklaagde was ingenomen.

- c. **De beklaagde had kennis van het feit dat de schenking gebeurde met de bedrieglijke bedoeling erfrechten te ontduiken.** Het hof is van oordeel dat de beklaagde wist dat de gelden/kasbons haar precies dan geschonken werden opdat de erfbelasting ten gevolge van het nakende overlijden van _____ op die manier zou kunnen ontweken worden.

Het vertrouwelijk karakter van de gesprekken tussen de beklaagde en
voorafgaand aan de schenking, de specifieke timing van deze
gesprekken, de omvang van de schenking, de omvang van de te verwachten
erfbelasting, de snelheid waarmee één en ander geregeld werd, de verklaringen
van de beklaagde over de gezegdes van op haar sterfbed: al deze
elementen samen zijn dermate specifiek dat zij er geen twijfel over laten bestaan
dat het de gemeenschappelijke bedoeling was van
en de beklaagde om de kasbons/gelden ten bedrage van 1.983.000,00
euro buiten de aangifte van de nalatenschap van te houden.

Dit is ook zo gebeurd: dit belangrijk onderdeel van het vermogen van
is nergens aangegeven. De rekening werd door
gemeld als een gemeenschappelijke rekening van hemzelf
en echter met het saldo "0". Hierdoor diende
deze gelden niet aan te geven en er bijgevolg geen erfbelasting
op te betalen. Evenmin deed de beklaagde aangifte, hoewel de context van de
schenking er zonder enige twijfel op wijst dat deze schenking haar slechts gedaan
werd gelet op het nakende overlijden van en dus als een
onderdeel van de erfenis van haar tante. Gezien deze specifieke context moet de
beklaagde geweten hebben dat zij deze gelden diende aan te geven in de
nalatenschap van Haar vermeende onwetendheid is ongeloof-
waardig in het licht van al het voorgaande. Zij handelde met bedrieglijk opzet, in
samenspraak met haar inmiddels overleden oom en tante, om het belangrijke
bedrag van de geschonken kasbons/gelden, integraal en onbelast te doen
toekomen aan de beklaagde met wie zij, minstens gedurende hun ziekteperiode,
een bijzondere band hadden opgebouwd. Minstens handelde zij met de
bedoeling om de (zware) erfbelasting te ontduiken en het Vlaamse Gewest
zodoende een belangrijke som belastinggelden te onthouden en aldus schade
toe te brengen.

Het moreel element van de feiten, voorwerp van de telastlegging A, is bewezen.

- d. **Over het advies vanwege notaris** De beklaagde beweert dat zij
naar aanleiding van het overlijden van advies
heeft ingewonnen bij notaris (stuk 2 beroepsconclusies
beklaagde) over de vraag of zij nog een aangifte diende te doen met betrekking
tot de geschonken gelden. De notaris zou, alsnog volgens de beklaagde, haar

bevestigd hebben dat dit niet nodig was nu de schenking dateerde van meer dan drie jaar vóór het overlijden van

Het hof stelt vast dat uit dit stuk enkel kan worden afgeleid dat er in 2019 een consultatie is geweest met notaris omtrent “advies inzake een erfenis”. Over de inhoud van het gesprek staat in dit stuk verder niets vermeld.

Uit dit stuk kan het hof niet afleiden of de beklaagde de notaris volledig geïnformeerd heeft over de precieze omstandigheden waarin de schenking op 6 december 2014 plaatsvond. Het is niet duidelijk of de beklaagde heeft meegedeeld dat deze schenking plaatsvond vlak voor het overlijden van

Mogelijks had deze informatie de notaris tot bijkomend onderzoek kunnen brengen. Nu niet kan achterhaald worden wat precies besproken is en wat de adviezen van de notaris zijn geweest, kan het stuk 2 van de beklaagde niet getuigen van enige goede trouw of dwaling ter zake.

- e. **De beklaagde als financiële vertrouwenspersoon.** Bij de beoordeling van de feiten ging de eerste rechter ervan uit dat de beklaagde de financiële vertrouwenspersoon was van De beklaagde betwist dit.

Het hof kan uit de stukken van het strafdossier niet afleiden dat de beklaagde doorheen de beroeps- en/of pensioenjaren

hun vaste financiële vertrouwenspersoon was. Er zijn te weinig objectieve elementen die daarvan getuigen. Echter staat wel vast dat zij, in het licht van het nakende overlijden van door welbewust in vertrouwen is genomen om hun wens om een belangrijk onderdeel van hun vermogen onbelast aan haar over te dragen, mee uit te voeren. Op dat ogenblik is zij wel in de rol gestapt van financiële vertrouweling. Het hof wijst op de verklaringen van de beklaagde, onder meer op de terechtzitting voor dit hof, dat haar oom haar in die periode meermaals opbelde en haar overtuigde om mee te gaan naar het kantoor om er de financiële operatie uit te voeren, wat zij ook deed. Zij bevestigde dat zij op dat ogenblik ook kennis kreeg van de plaats van de kluis en de sleutel van haar oom en tante wat er evenzeer op wijst dat zij minstens kort voor het overlijden van hun bijzonder vertrouwen genoot bij het beheer van hun vermogen. Andere familieleden werd deze informatie niet gedeeld. Uit het strafdossier blijkt niet dat zij het vertrouwen van haar oom en tante zou hebben misbruikt. Dit neemt niet weg

dat zij goed wist dat de omvangrijke schenking van de kasbons/gelden kaderde in een poging om de (hoge) erfbelasting te ontduiken. De beklaagde was hiermee akkoord, heeft zich het frauduleus plan eigen gemaakt en heeft er ook uitvoering aan gegeven.

Zij pleegde bijgevolg welbewust fraude in de successie van

Daarbij is voldoende aangetoond dat zij handelde met bedrieglijk opzet. Het hof verwijst ter zake naar de hierboven reeds geciteerde motieven dienaangaande van de eerste rechter en neemt deze, samen met de motieven hier vermeld onder de randnummers 25.a tot en met 25.e over.

- f. **Met betrekking tot de misdrijfomschrijvingen witwas – telastleggingen B1 tot en met B4 en C1 tot en met C4.** De beklaagde hekelt dat het openbaar ministerie in de telastleggingen B1 tot en met B4 en C1 tot en met C4 voor andere en grotere bedragen dan de ontdoken belastingen de witwasmisdrijven heeft weerhouden. De verwijzing naar “een deels fiscaal-delictuele afkomst” volstaat niet om aan de onduidelijkheid van de telastleggingen te remediëren. Verder is de beklaagde de mening toegedaan dat de feiten voorwerp van de telastleggingen B1 tot en met B4 identiek zijn aan de feiten voorwerp van de telastleggingen C1 tot en met C4. Er is volgens de beklaagde geen gelijktijdige vervolging mogelijk voor het tweede en het derde witwasmisdrijf. Tot slot stelt de beklaagde dat het bijzonder opzet niet aanwezig, noch bewezen is.

Het hof stelt vooreerst vast dat het openbaar ministerie in de inleidende akte voldoende gepreciseerd heeft wat het voorwerp is van de verschillende witwasmisdrijven. Het feit dat verwezen wordt naar een “deels” fiscaal-delictuele herkomst is geenszins problematisch. Uit het samen lezen van de concrete omschrijving van de witwastelastleggingen B1 tot en met B4 en C1 tot en met C4, in combinatie met de misdrijfomschrijving van de telastlegging A en de in de inleidende akte opgenomen verduidelijking met betrekking tot de vordering tot verbeurdverklaring, blijkt onmiskenbaar dat onder de telastleggingen B1 tot en met B4 en C1 tot en met C4 telkens het deel van de getransfereerde som gevisieerd wordt dat te vereenzelvigen valt met de ontdoken erfbelasting.

Een dergelijke omschrijving is niet problematisch.

Het Hof van Cassatie besliste in een arrest van 16 mei 2023 dat belastingontduiking het voorwerp kan zijn van een witwasmisdrijf zelfs al is er vermenging met legale inkomsten (zie Cass. 16 mei 2023, www.juportal.be).

Het Hof van Cassatie oordeelde daarbij als volgt (citaat):

“[...]

3. Ontdoken inkomstenbelastingen kunnen, als vermogensvoordeel uit het misdrijf belastingontduiking, het voorwerp uitmaken van een witwasmisdrijf. Daaraan wordt geen afbreuk gedaan door de eventuele vermenging van die ontdoken belastingen met legaal inkomen, dat kan bestaan uit het saldo van het belastbare inkomen van de betrokken persoon boven de vermelde belasting.

4. Wanneer de vervolgte witwashandeling bestaat uit een bankoverschrijving met geld afkomstig van een dergelijk vermengd vermogen, derwijze dat de ontdoken belastingen slechts een niet nader te bepalen breukdeel betreffen van de overgeschreven geldsom die voor het overige bestaat uit legale inkomsten, oordeelt de rechter onaantastbaar in feite hoe groot het illegale breukdeel is. Het illegale gedeelte hoeft niet overeen te stemmen met het percentage van de in het totaal ontdoken belastingen op het totale belastbare inkomen van de betrokkene, aangezien dat percentage ingevolge de vermelde vermenging is verspreid over alle betalingen die vanuit dat inkomen gebeuren. Enkel mag de rechter het bedrag van de in het totaal ontdoken belastingen niet overschrijden.

[...].”

Het openbaar ministerie heeft op een voldoende wijze verduidelijkt wat als het precieze voorwerp van de geïndiceerde witwasmisdrijven bedoeld wordt en heeft het witgewassen bedrag correct omschreven in de inleidende akte. Het standpunt van het openbaar ministerie was van bij de aanvang van de strafvordering duidelijk: enkel het bedrag van de ontdoken erfbelasting ten bedrage van 624.575,00 euro wordt als voorwerp geïndiceerd, niet de totaliteit van de verschillende getransfereerde bedragen. Indien een illegaal vermogensvoordeel meermaals door één van de operaties vermeld in artikel 505, eerste lid, 2°, 3° en/of 4° Strafwetboek wordt witgewassen, blijft dit telkens het voorwerp van het witwasmisdrijf.

Dat de beklaagde de telastleggingen B1 tot en met B4 en C1 tot en met C4 moedwillig anders leest, is in strijd met de duidelijke tekst van de inleidende akte en de toelichtingen door het openbaar ministerie in zijn conclusies.

Het standpunt van de beklaagde dat het tweede en het derde witwasmisdrijf niet samen kunnen vervolgd worden, overtuigt ook dit hof niet. De geviseerde handelingen vallen zowel binnen de misdrijfomschrijving van het tweede witwasmisdrijf als van het derde witwasmisdrijf. Het gaat om feiten die zich kenmerken als voorbeelden van eendaadse samenloop. De diverse omzettingen van de oorspronkelijke gelden in diverse financieel gespreide producten hadden de bedoeling de precieze herkomst van de gelden buiten het vizier te houden van de fiscus. Met deze feitelijke gedragingen werd meteen ook telkens de aard en de oorsprong van de illegale vermogensvoordelen bewust verheeld en verhuld.

De eerste rechter oordeelde terecht dat aan het materieel en het moreel opzet van de feiten, voorwerp van de telastleggingen B1 tot en met B4 en C1 tot en met C4 is voldaan. Het was steeds de bedoeling van de beklaagde het patrimonium dat zij gekregen had van haar oom en tante buiten het vizier van de fiscus te houden en het belangrijke bedrag mettertijd op te splitsen en om te zetten naar diverse financiële producten en beleggingen zodat geenszins nog zou kunnen nagegaan worden dat de gelden hun oorsprong kenden in successiefraude. De “incentive” om de gelden om te zetten en verder de te verbergen bestond uit dezelfde “incentive” waarmee de successiefraude werd gepleegd: te allen tijde vermijden dat alsnog de omvangrijke erfbelasting zou moeten worden betaald.

- g. De overige middelen en argumenten van de beklaagde zijn niet van die aard dat zij dit hof tot een ander standpunt kunnen brengen.

III.B.5. Bestrafing en bijkomende veroordelingen

26. De bewezen gebleven feiten, voorwerp van de telastleggingen A, B1, B2, B3, B4, C1, C2, C3 en C4 zijn de uitwerking van eenzelfde strafbaar opzet, zodat met toepassing van artikel 65 strafwetboek voor deze feiten tezamen slechts één straf wordt opgelegd, nl. de zwaarste.
27. Bij de straftoemeting houdt dit hof voorts rekening met:

- a. de aard en de objectieve ernst van hetgeen bewezen is verklaard, de omstandigheden waaronder het bewezenverklaarde is begaan en de persoon(lijkheid) van de beklaagde, zoals één en ander uit het onderzoek ter terechtzitting naar voren is gekomen – er moet een evenredige bestraffing worden opgelegd;
 - b. de overwegingen, vervat in het beroepen vonnis (blz. 8 randnummer 5), die alhier als hernomen worden beschouwd;
 - c. het streefdoel van de beklaagde naar gemakkelijk en groot geldgewin: de oplegging van een effectieve geldboete heeft in deze zaak tot doel de beklaagde te raken in haar vermogen en haar te doen inzien dat crimineel geldgewin nooit lonend mag zijn;
 - d. de sociale situatie (gezinstoestand en arbeidssituatie) en financiële draagkracht van de beklaagde, zoals deze blijken uit de bundel;
 - e. het blanco strafrechtelijk verleden van de beklaagde;
 - f. het maatschappelijk nadeel dat de beklaagde heeft berokkend;
 - g. het beginsel dat de straftoemeting niet alleen de vergeldingsbehoefte, maar ook de preventie moet dienen. De op te leggen straf moet dan ook van aard zijn de beklaagde ervan te weerhouden zich in de toekomst nog aan dergelijke feiten schuldig te maken, haar aan te sporen tot meer verantwoordelijkheidsbesef en tot het naleven van de wet;
 - h. een bijkomend uitstel van tenuitvoerlegging voor wat betreft de opgelegde geldboete, zoals gevraagd door de beklaagde, zal naar het oordeel van dit hof geenszins recht doen aan de ernst van het bewezenverklaarde. De feiten waren ingegeven vanuit financieel geldgewin zodat een effectieve geldboete een passend onderdeel blijft van de bestraffing.
28. De eerste rechter heeft aan de beklaagde een wetmatige en passende straf opgelegd ter beteugeling van de bewezen gebleven feiten, voorwerp van de telastleggingen A, B1, B2, B3, B4, C1, C2, C3 en C4. Deze bestraffing – bestaande uit een hoofd-gevangenisstraf van 3 maanden met uitstel van tenuitvoerlegging voor een periode van drie jaar en een effectieve geldboete van 100,00 euro x 70 opdecimen (= 800,00 euro) blijft absoluut noodzakelijk om de beklaagde tot blijvend normbesef te brengen en om verdere recidive in haar hoofd te voorkomen.
29. De beklaagde voert in haar beroepsconclusies aan dat de redelijke termijn is overschreden. Om die reden vraagt zij om de eenvoudige schuldigverklaring uit te spreken.

De bodemrechter oordeelt onaantastbaar of de redelijke termijn waarbinnen volgens artikel 6.1 EVRM moet zijn beslist over een ingestelde strafvordering, is overschreden. Hij houdt bij die beoordeling rekening met de complexiteit van de zaak, de houding van de gerechtelijke overheden, de houding van de betrokkene en het belang dat de zaak heeft voor de betrokkene. De overschrijding wordt voor elke zaak afzonderlijk beoordeeld volgens de gegevens eigen aan de zaak. Bij de beoordeling moet rekening worden gehouden met de procedure in haar geheel (Cass., AR 25 januari 2022).

De termijn gaat in op de dag waarop de betrokkene in beschuldiging werd gesteld wegens het plegen van een strafbaar feit of wanneer hij wegens enige daad van opsporings- of vooronderzoek onder de dreiging van een strafvervolgung leeft, en dit een ernstige weerslag heeft op zijn persoonlijke toestand, met name omdat hij verplicht is geweest bepaalde maatregelen te nemen om zich te verdedigen tegen de beschuldigingen die in de zin van het EVRM tegen hem werden ingebracht.

De aanvang van de redelijke termijn kan gesitueerd worden op 27 oktober 2020, datum waarop de beklaagde voor het eerst verhoord werd. De beklaagde brengt in conclusies geen precieze periodes van stilstand in beeld die voor haar onaanvaardbaar zouden zijn.

Het hof stelt vast dat de procedure een zekere, eerder lange tijd in beslag heeft genomen, zonder dat de redelijke termijn echter is geschonden. Er zijn geen onverantwoorde periodes van stilstand in het onderzoek en/of de procedure geweest. Uit het strafdossier blijkt dat wel dat de tijd die nodig was om het una-via overleg een redelijke kans te geven een invloed heeft gehad. Deze tijd was echter niet onredelijk. De beklaagde heeft voor de rechter ten gronde in eerste aanleg en voor dit hof conclusietermijnen gevraagd en bekomen wat eveneens een invloed heeft gehad op de uiteindelijke behandelingsduur. De tijd die telkens door de partijen nodig werd geacht om de zaak in staat te stellen kan op vandaag niet in rekening worden gebracht als periodes van stilstand. De zaak is, in zijn geheel beschouwd, binnen een redelijke termijn behandeld. Er zijn geen redenen om een eenvoudige schuldigverklaring uit te spreken.

30. De eerste rechter heeft terecht de verbeurdverklaring uitgesproken van de witgewassen illegale vermogensvoordelen bestaande uit de ontdoken erfbelasting voor een bedrag van 624.475,00 euro. Deze vermogensvoordelen betreffen het voorwerp van de telastleggingen B1 tot en met B4 en C1 tot en met C4 en moeten

verplicht worden verbeurd verklaard nu aan de toepassingsvoorwaarden van artikel 505, lid 6 Strafwetboek en artikel 42, lid 1 Strafwetboek is voldaan. Misdaad mag niet lonen.

31. De beklaagde vordert dat de verbeurdverklaarde gelden zouden worden toegewezen aan de vrijwillig tussenkomende partij, het Vlaamse Gewest. De eerste rechter heeft hier volgens de beklaagde ten onrechte geen uitspraak over gedaan.

De slachtoffergerichte modaliteiten omschreven in artikel 43bis, lid 3 Strafwetboek zijn ook van toepassing op witgewassen vermogensvoordelen. De rechter is hier echter niet toe verplicht.

De rechter kan, maar moet de toewijzing niet bevelen, ongeacht of de schade overeenstemt met de schade van de burgerlijke partij. De hiervoor uitgesproken verbeurdverklaring ten bedrage van 624.475,00 euro heeft betrekking op de witgewassen vermogensvoordelen die zich in omvang identificeren met het bedrag van de ontdoken erfbelasting. Deze erfbelasting behoort het Vlaamse Gewest toe zodat het hof, anders dan de eerste rechter, in toepassing van artikel 43bis, lid 3 Strafwetboek de verbeurdverklaarde gelden toewijst aan de vrijwillig tussenkomende partij, het Vlaamse Gewest. Het beroepen vonnis wordt op dit punt hervormd.

32. De eerste rechter besliste voorts passend over:
- de gerechtskosten, gevallen aan de zijde van het openbaar ministerie in graad van eerste aanleg;
 - de bijdrage aan het bijzonder Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders;
 - de krachtens artikelen 4 en 5 van de wet van 19.03.2017 verschuldigde bijdrage inzake **tweedelijnsbijstand**; met dien verstande dat het bedrag van deze vaste vergoeding wordt geactualiseerd, zoals hierna aangegeven;
 - de vaste vergoeding voor de kostprijs van het verloop van de strafprocedure met dien verstande dat het bedrag van deze vaste vergoeding wordt geactualiseerd, zoals hierna aangegeven.
33. De beklaagde wordt bijkomend veroordeeld tot de kosten van het hoger beroep, zoals hierna in het geheel begroot aan de zijde van het openbaar ministerie.

III.C. Burgerlijk gebied

34. Het hoger beroep van de beklaagde is ontvankelijk.
35. De beklaagde stelt dat de vordering van het Vlaamse Gewest verjaard is omdat er geen kohier is opgesteld noch een rechterlijke uitspraak is bekomen voor 1 januari 2024.
36. **Met betrekking tot het kohier.** De beklaagde stelt dat het Vlaamse Gewest de openstaande successierechten vanaf 1 januari 2015 diende op te nemen in kohieren gelet op artikel 3.2.1.0.1 Vlaamse Codex Fiscaliteit. Het Vlaamse Gewest heeft dit niet (tijdig) gedaan waardoor de eis niet gegrond kon worden verklaard.

Het hof kan dit standpunt van de beklaagde niet bijtreden.

Artikel 3.2.1.0.1 Vlaamse Codex Fiscaliteit is bij toepassing van artikel 325 van het decreet van 19 december 2014 tot wijziging van de Vlaamse Codex Fiscaliteit van 13 december 2013 in werking getreden op 1 januari 2015. Bij een wijziging van de fiscale wetgeving zijn de bepalingen van de nieuwe fiscale wet niet van toepassing op rechtshandelingen en toestanden die juridisch voltrokken zijn onder de oude wet.

Uit het strafdossier blijkt dat _____ is overleden op 11 december 2014. Het is op dat moment dat de materiële belastingschuld ontstond, op basis van het op dat moment in het Vlaamse Gewest van toepassing zijnde Wetboek van Successierechten. Dit wetboek voorzag niet in een verplichting tot het opnemen van successierechten in kohieren. Artikel 3.2.1.0.1 van de Vlaamse Codex Fiscaliteit was nog niet van toepassing. (zie in dezelfde zin Cassatie 28 februari 2017, www.juportal.be)

Het middel kan niet worden aangenomen. De beklaagde verwijst in haar beroepsbesluiten op blz. 30 nog naar een arrest van het Hof van Cassatie van 21 september 2017, _____. Dit arrest heeft echter betrekking op andere feiten en middelen en is voor de huidige zaak niet relevant.

37. **Met betrekking tot de strafrechtelijke verjaring.** De vordering van het Vlaamse Gewest is niet verjaard gelet op de termijnen bepaald in artikel 137,3° Wetboek van Successierechten, zoals van toepassing op het ogenblik van de feiten, en de overgangsbepalingen van artikel 5.0.0.0.11 Vlaamse Codex Fiscaliteit.

De oorspronkelijke invorderingstermijn voorzien in het Wetboek van Successierechten bedroeg 10 jaar en is beginnen lopen vanaf de dag waarop de termijn voorzien in artikel 40 Wetboek van Successierechten voor het inleveren van de aangifte verstreken was. De beklaagde diende, volgens de oude bepalingen van het Wetboek Successierechten, uiterlijk vier maanden na het overlijden van _____, of _____ de aangifte in te dienen. De oorspronkelijke termijn van 10 jaar om tot heffing over te gaan liep vanaf 12 april 2015.

De Vlaamse Codex Fiscaliteit heeft het Wetboek van Successierechten inmiddels vervangen. Er is een verkorte termijn van vijf jaar voor de invordering van erfbelastingen ingevoerd. Er zijn echter een reeks overgangsmaatregelen vastgelegd. Artikel 5.0.0.0.11 Vlaamse Codex Fiscaliteit bepaalt dat de heffingstermijn voor (onder meer) de erfbelastingen waarvoor de invorderingstermijn nog niet verstreken was, kunnen geheven worden tot en met 31 december 2019. Deze termijn wordt verlengd tot en met 31 december 2023 in geval van inbreuken op (onder andere) het Wetboek van Successierechten begaan vóór 1 januari 2015, of in geval van inbreuken op de bepaling van de Vlaamse Codex Fiscaliteit na 31 december 2014 voor zover deze gedaan zijn met bedrieglijk opzet of met het oogmerk om te schaden.

Volgens de bepalingen van het Wetboek van Successierechten was de vordering nog niet verjaard zodat de overgangsmaatregelen van artikel 5.0.0.0.11 Vlaamse Codex Fiscaliteit toepassing vinden.

De beklaagde diende uiterlijk vier maanden na het overlijden van _____ op 11 april 2015, aangifte te doen van de helft van de geschonken gelden/kasbons in haar nalatenschap. Zij heeft dit niet gedaan. Zoals terecht bewezen verklaard door de eerste rechter en zo ook bevestigd door dit hof, deed zij dit met bedrieglijk opzet. Dit heeft tot gevolg dat het Vlaamse Gewest tot en met 31 december 2023 tot invordering kon overgaan.

Het Vlaamse Gewest heeft op de terechtzitting van 11 oktober 2023 haar vordering conform artikel 4bis V.T.Sv. ingediend, wat binnen de termijn is bepaald door de overgangsbepaling van artikel 5.0.0.0.11 Vlaamse Codex Fiscaliteit. De verjaring van deze burgerlijke vordering is op die dag opgehouden te lopen. De vordering is niet verjaard.

38. De eerste rechter heeft passend en oordeelkundig beslist met betrekking tot de rechtsvordering van het Vlaamse Gewest. De schade en de omvang is bewezen en

staat in rechtstreeks oorzakelijk verband met de bewezen verklaarde feiten, voorwerp van de telastleggingen A, B1, B2, B3, B4, C1, C2, C3 en C4 in hoofde van de beklaagde. Door de successiefraude en het bedrieglijk omzetten en verbergen van de bekomen illegale vermogensvoordeel door de beklaagde werd de Vlaamse Overheid voor een bedrag van 624.475,00 euro geschaad. De beklaagde is gehouden deze schade te vergoeden.

Het hof bevestigt de beslissing van de eerste rechter tot het verlenen van een uitvoerbare titel tot betaling van de erfbelasting voor een totaal bedrag van 6.24.475,00 euro meer de wettelijke fiscale nalatigheidsintresten vanaf 1 augustus 2015.

39. De burgerlijke partij is gerechtigd op een rechtsplegingsvergoeding die voor de procedure in eerste aanleg wordt begroot op 15.000,00 euro en voor de procedure in hoger beroep wordt begroot op 15.697,67 euro (bedrag van toepassing vanaf 1 maart 2025). Dit in toepassing van artikel 162bis W. Sv. en de bepalingen van het KB van 26.10.2007 tot vaststelling van het tarief van de rechtsplegingsvergoeding bedoeld in artikel 1022 Ger. W. en tot vaststelling van de datum van inwerkingtreding van de artikelen 1 tot 13 van de wet van 21.04.2007 betreffende de verhaalbaarheid van de erelonen en de kosten verbonden aan de bijstand van een advocaat (B.S. 09.11.2007).

IV. Beslissingen/beoordeling in hoger beroep

HET HOF, DERDE KAMER,

**oordelend op tegenspraak tegenover de beklaagde
tussenkomen partij HET VLAAMSE GEWEST,**

en de vrijwillig

Gelet op de artikelen:

- in de inleidende akte vermeld (zie ook rubriek I., randnummer 02. hoger in dit arrest);
- in het beroepen vonnis (blz. 2-5 en 9) weerhouden;
- hoger en hierna in huidig arrest (o.a. in de toelichting m.b.t. de wetsbepalingen in dit arrest) aangegeven;
- 211 wetboek van strafvordering;
- 24 van de wet van 15.06.1935 op het taalgebruik in gerechtszaken;
- 782bis Gerechtelijk Wetboek;
- 1382 en 1383 (oud) B.W.;
- 4bis V.T.Sv. (wet 17.04.1878);
- 43bis, lid 3 Sw.;

- 162bis (RPV) en 348 Sv.

Alle andere en strijdige conclusies van de hand wijzend als niet gegrond.

IV.A. OP STRAFGEBIED

IV.A.1. Oordelend op tegenspraak (artikel 185 Sv.) lastens de beklaagde :

Verklaart het hoger beroep van deze beklaagde en het hoger beroep van het openbaar ministerie ontvankelijk.

Bevestigt het beroepen vonnis in al zijn beslissingen en onderdelen met dien verstande dat:

- het verbeurdverklaarde bedrag van **624.475,00 euro** wordt toegewezen aan Het Vlaamse Gewest;
- de bijdrage inzake tweedelijnsbijstand en de vaste vergoeding voor de kostprijs van het verloop van de strafprocedure worden geactualiseerd (respectievelijk **26,00 euro** en **61,01 euro**);
- de beklaagde bijkomend wordt veroordeeld tot de kosten van het hoger beroep, gevallen aan de zijde van het openbaar ministerie, alhier in het geheel begroot op **150,48 euro**.

IV.B. OP BURGERLIJK GEBIED

Bevestigt het beroepen vonnis in alle onderdelen en beslissingen op burgerlijk gebied in toepassing van artikel 4bis V.T.Sv.

Het Vlaamse Gewest is gerechtigd op een rechtsplegingsvergoeding die voor de procedure in eerste aanleg wordt begroot op 15.000,00 euro en voor de procedure in hoger beroep wordt begroot op 15.697,67 euro (bedrag van toepassing vanaf 1 maart 2025).

V. Toelichting toegepaste wetsbepalingen in deze zaak

V.A. Verhoging van de geldboete met opdecienen

Toepassing van artikel 1 van de wet van 05.03.1952 betreffende de opdecimen op de strafrechtelijke geldboeten – zoals gewijzigd door artikel 36 van de wet van 07.02.2003 houdende verschillende bepalingen inzake verkeersveiligheid, door artikel 2 en 3 van de wet van 28.12.2011 houdende diverse bepalingen inzake justitie en door artikel 59 Programmawet van 25.12.2016 (B.S. 29.12.2016): de bewezen verklaarde feiten werden gepleegd nà 31.12.2016, zodat de uitgesproken geldboete werd verhoogd met 70 opdecimen (= X 8).

V.B. Solidariteitsbijdrage

De bijdrage aan het bijzonder Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders **t.b.v. 200 euro** (nà verhoging opdecimes: 25€ X 8) (= **solidariteitsbijdrage** – deze bijdrage is verschuldigd per veroordeling tot een criminele of correctionele hoofdstraf, overeenkomstig de artikelen 28 en 29 van de wet van 01.08.1985 houdende fiscale en andere bepalingen, zoals gewijzigd door artikel 3 van de programmawet van 24.12.1993, nadien (met ingang van 01.01.2004) vervangen door artikel 3 van de wet van 22.04.2003 (B.S. 22.05.2003, tweede uitg.), nadien (met ingang van 01.01.2004) opnieuw gewijzigd door artikel 23 van het KB d.d. 19.12.2003 (B.S. 30.12.2003 - dit KB tot wijziging van het koninklijk besluit van 18.12.1986 betreffende de commissie voor hulp aan slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en van het artikel 29, tweede lid van de wet van 01.08.1985 houdende fiscale en andere bepalingen werd genomen "op de voordracht van de Minister van Justitie en na advies van de in Raad vergaderde Ministers" (zie aanhef van dit KB d.d. 19.12.2003)), en nadien (met ingang van 17.12.2004) nogmaals (en laatst) gewijzigd door artikel 1 van het KB d.d. 31.10.2005 (B.S. 07.12.2005, 52.809) - het bedrag van de solidariteitsbijdrage is onderworpen aan de verhoging bedoeld in de bepalingen betreffende de opdecimen op de strafrechtelijke geldboeten (artikel 1 van de wet van 05.03.1952 betreffende de opdecimen op de strafrechtelijke geldboeten, zoals gewijzigd door artikel 36 van de wet van 07.02.2003 houdende verschillende bepalingen inzake verkeersveiligheid, en gelet op artikel 1, eerste lid van het KB d.d. 22.12.2003 houdende vaststelling van de datum van inwerkingtreding van de wet van 07.02.2003 houdende verschillende bepalingen inzake verkeersveiligheid – zie ook artikel 2 van de wet van 28.12.2011 houdende diverse bepalingen inzake justitie – en artikel 59 Programmawet van 25.12.2016 (B.S. 29.12.2016)).

V.C. Bijdrage tweedelijsbijstand

Artikelen 4 en 5 van de wet van 19.03.2017: verschuldigde bijdrage inzake **tweedelijsbijstand**, evenwel met dien verstande dat, nu het indexcijfer van de consumptieprijzen voor de maand april 2017 105,09 bedroeg, voor de maand november 2021 115,63 en voor de maand september 2022 125,24, **deze bijdrage** vanaf 03.03.2025 opnieuw dient te worden geïndexeerd (verhoogd met 10% - zie BS 30.11.2021, blz. 115.188, B.S. 06.12.2021, blz. 116.629, B.S. 13.10.2022, blz. 73193 en B.S. 19.02.2025, blz. 30267) en **thans wordt bepaald op 26,00 euro.**

V.D. Vaste vergoeding kostprijs verloop strafprocedure (bijzondere forfaitaire bijdrage)

De vaste vergoeding voor de kostprijs van het verloop van de strafprocedure:

- a. Sinds 03.09.2020 (datum publicatie B.S. van het KB van 28.08.2020 – zie hierna) luidt artikel 91 van het koninklijk besluit van 28.12.1950 houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken als volgt: *"In criminele en correctionele zaken die kosten van brief- en pakketport hebben veroorzaakt, wordt door de rechter aan de Staat als correspondentiekosten een som toegeschat, die niet meer mag bedragen dan 10 procent van de gezamenlijke kosten. Voor elke criminele, correctionele en politiezaak wordt door de rechter bovendien aan iedere veroordeelde een vergoeding van 50 euro opgelegd"* (zie artikel 1 van het koninklijk besluit van 28.08.2020 tot wijziging van het koninklijk besluit van 28.12.1950 houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken (B.S. 03.09.2020)).
- b. Het actueel bedrag van deze laatste vergoeding bedraagt **thans 61,01 euro**, dit ingevolge de omzendbrief 131/12 d.d. 09.01.2025, verschenen in het Belgisch Staatsblad d.d. 09.01.2024 over de indexering van de tarieven van de gerechtskosten in strafzaken en de gelijkgestelde kosten (blz. 1328 e.v.).
- c. Het indexeren van de bedragen die worden betaald voor de diverse soorten gerechtskosten, steunt op art. 9 van de wet van 23.03.2019, die de nieuwe basiswet over de gerechtskosten in strafzaken is, uitgewerkt in de artikelen 28 tot 30 van het KB van 15.12.19, dat de wet uitvoert.

kosten

afschriften	30,00
	6,00
opstelrecht	35,00
dagvaardingen	65,80
subtotaal	136,80
+ 10%	13,68
totaal	150,48

Dit arrest⁴ is gewezen door de derde kamer van het hof van beroep te Gent, samengesteld uit de magistraten die in deze zaak hebben gezeteld en geoordeeld:

en op de openbare terechtzitting van **DRIEËNTWINTIG APRIL TWEEDUIZEND VIJFENTWINTIG** uitgesproken door kamervoorzitter

in aanwezigheid van

substituut-procureur-generaal,

met bijstand van

⁴ Tegen huidig arrest kan een cassatieberoep worden ingesteld conform de artikelen 416-442 van titel III, hoofdstuk II van het wetboek van strafvordering.